

Sygn. akt VII Ka 625/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 sierpnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Dariusz Firkowski (spr.),

Sędziowie: SO Karol Radaszkiewicz,

SO Magdalena Chudy,

Protokolant: stażysta Małgorzata Serafińska

przy udziale funkcjonariusza celnego Warmińsko Mazurskiego Urzędu Celno-Skarbowego w Olsztynie Katarzyny Szlachtowicz

po rozpoznaniu w dniu 31 sierpnia 2017 r.

sprawy **A. S.**, ur. (...) w A., syna H. i L. z domu K.

oskarżonego z art. 91 § 1 i 4 kks w zb. z art. 65 § 1 i 3 kks w zb. z art. 54 § 1 i 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks, art. 94§2 kks

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Bartoszycach z dnia 9 marca 2017 r., sygn. akt II K 437/15

I utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt VII Ka 625/17

UZASADNIENIE

A. S. został oskarżony o to, że:

I. w dniu 20 lipca 2015 r. na rynku w B. nabył od nieznanymi osobami narodowości polskiej i białoruskiej, a następnie w dniu 20 lipca 2015 r. na drodze krajowej (...) w pobliżu miejscowości O. przewoził pojazdem ciężarowym marki O. (...) o nr rej. (...) wyroby akcyzowe importowane w postaci 7009 paczek po 20 sztuk papierosów różnych marek bez wymaganych znaków akcyzy i bez oznaczenia jednostkową ceną detaliczną, czym narażono na uszczuplenie cło w kwocie 5.838 zł, podatek akcyzowy w wysokości 113,893 zł oraz podatek Vat w kwocie 29.869 zł,

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 91 § 1 i 4 k.k.s. w zb. z art. 65 § 1 i 3 k.k.s. w zb. z art. 54 § 1 i 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s.,

II. w dniu 20 lipca 2015 r. utrudniał osobom uprawnionym do przeprowadzenia czynności kontrolnych wykonanie czynności służbowych poprzez nie zatrzymanie się pojazdem ciężarowym marki O. (...) o nr rej. (...) do kontroli na drodze krajowej nr (...) w pobliżu miejscowości O. oraz ucieczkę z miejsca kontroli,

- tj. o przestępstwo skarbowe z art. 94 § 2 k.k.s.

Sąd Rejonowy w Bartoszycach wyrokiem z dnia 9 marca 2017 r. w sprawie II K 437/15 orzekł:

I. oskarżonego A. S. uznał za winnego popełnienia czynu:

a) opisanego w pkt I i za to, na podstawie art. 91 § 1 i 4 k.k.s. w zb. z art. 65 § 1 i 3 k.k.s. w zb. z art. 54 § 1 i 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s., skazał go, zaś na podstawie art. 65 § 1 i 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k. wymierzył mu karę 120 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 70 zł,

b) w ramach czynu z pkt II tego, że w dniu 20 lipca 2015 r. utrudniał osobom uprawnionym do przeprowadzenia czynności kontrolnych wykonanie czynności służbowych poprzez niezatrzymanie się pojazdem ciężarkowym marki O. (...) o nr rej. (...) do kontroli na drodze krajowej nr (...) i za to na podstawie art. 94 § 2 k.k.s. skazał go i wymierzył mu karę 50 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na 70 zł,

II. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 85 a k.k. i art. 86 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 39 § 1 k.k. połączył oskarżonemu jednostkowe kary grzywny i wymierzył mu karę łączną 150 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na 70 zł,

III. na podstawie art. 29 ust. 1 k.k.s., art. 30 § 1 i 2 k.k.s. i art. 31 § 6 k.k.s. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych w postaci 3000 paczek po 20 sztuk papierosów M., 4000 paczek po 20 sztuk papierosów A., 9 paczek po 20 sztuk papierosów J. L. przechowywanych w magazynie depozytowym (...)w O. (...) i zarządził zniszczenie wyrobów tytoniowych,

IV. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zw. z art. 113 § 1 k.k.s. orzekł zwrot interwenientowi S. S. dowodu rzeczowego w postaci samochodu osobowego marki O. (...) nr rej. (...) wraz z dowodem rejestracyjnym (...) (...), kluczykiem do pojazdu - 1 sztuka, powierzonego interwenientowi jako osobie godnej zaufania do przechowania,

V. na podstawie art. 32 § 1 k.k.s. w zw. z art. 31 § 1a k.k.s. orzekł ściąganie od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa równowartości pieniężnej przepadku przedmiotu w kwocie 33.100 złotych odpowiadającej wartości pojazdu, który podlega zwrotowi na rzecz interwenienta;

VI. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. i art. 31 § 7 k.k.s. a contrario zwolnił oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Powyższy wyrok zaskarżył obrońca oskarżonego w części tj. w zakresie:

- punktu Ia orzeczenia do wymierzonej w tym zakresie niewspółmiernej kary grzywny w kwocie 120 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 70 zł.

- punktu Ib orzeczenia co do wyczerpania przez oskarżonego znamion czynu, o którym mowa w art. 94 § 2 k.k.s.;

- punktu II orzeczenia - w konsekwencji zaskarżenia pkt Ia i b wyroku - co do wysokości wymierzonej oskarżonemu kary;

- punktu V orzeczenia - co do zasadności orzeczenia przepadku przedmiotu służącego do popełnienia czynu zabronionego, a w konsekwencji uwzględnienia interwencji - co do niewspółmierności orzeczonej równowartości pieniężnej przepadku przedmiotu do wagi popełnionego przestępstwa

i orzeczeniu zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść tego orzeczenia (art. 438 pkt 3 k.p.k.), polegający na przyjęciu przez Sąd I instancji, iż oskarżony utrudniał osobom uprawnionym

do przeprowadzenia czynności kontrolnych wykonanie czynności służbowych, podczas gdy do utrudniania dojść nie mogło z tego względu, że kontrola w ogóle nie miała miejsca;

2. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 94 § 2 k.k.s. przez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na wadliwym uznaniu, że ustalony w sprawie stan faktyczny odpowiada hipotezie wskazanej normy prawnej, podczas gdy w przedmiotowej sprawie nie zostało wyczerpane znamię czasownikowe utrudniania;

3. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 424 § 1 k.p.k. przez sporządzenie przez Sąd uzasadnienia wyroku w sposób przeciwny zasadom statuowanym we wspomnianej wyżej regulacji w zakresie braku wskazania podstaw obliczenia wysokości należności publicznoprawnej narażonej przez oskarżonego na uszczuplenie oraz zaniechaniu podania przyczyn orzeczenia przypadku przedmiotu, który służył do popełnienia czynu zabronionego, w sytuacji, gdy jego orzeczenie miało charakter fakultatywny, a w konsekwencji konieczności orzeczenia przypadku równowartości tego przedmiotu;

4. rażąco niewspółmierność kary (art. 438 pkt 4 k.p.k. oraz art. 12 § 2 k.k.s.) przez orzeczenie wobec oskarżonego kary grzywny w rażąco nadmiernej wysokości, z naruszeniem zasad zarówno prewencji ogólnej, jak i szczególnej, a nadto nie uwzględniającej należyte stopnia zawinienia sprawcy, jak i jego postawy po popełnieniu przestępstwa (przyznanie się do winy) oraz w toku postępowania przygotowawczego i sądowego;

5. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 424 § 1 k.p.k. przez sporządzenie przez Sąd uzasadnienia wyroku w sposób przeciwny zasadom statuowanym we wspomnianej wyżej regulacji w zakresie braku wskazania podstaw obliczenia wysokości należności publicznoprawnej narażonej przez oskarżonego na uszczuplenie oraz zaniechaniu podania przyczyn orzeczenia przypadku przedmiotu, który służył do popełnienia czynu zabronionego, w sytuacji, gdy jego orzeczenie miało charakter fakultatywny, a w konsekwencji konieczności orzeczenia przypadku równowartości tego przedmiotu;

6. rażąco niewspółmierność środka karnego (art. 438 pkt 4 k.p.k. oraz art. 12 § 2 k.k.s.) w postaci przypadku równowartości przedmiotu przeznaczonego do popełnienia przestępstwa w sytuacji gdy zachodziła przesłanka, o której mowa w art. 31 § 3 pkt 1 k.k.s..

W oparciu o powyższe skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia przez obniżenie wysokości orzeczonej kary grzywny, przy czym wniósł o wymierzenie oskarżonemu kary w wysokości 100 stawek dziennych, przyjmując wysokość stawki dziennej w kwocie 50 zł; uznanie oskarżonego za niewinnego popełnienia czynu opisanego w pkt II aktu oskarżenia (pkt Ib wyroku); odstąpienie od ściągnięcia od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa równowartości pieniężnej przypadku przedmiotu; ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na podzielenie.

Zgromadzone w sprawie dowody Sąd I instancji poddał wszechstronnej analizie i ocenie, zgodnie z dyrektywami określonymi w art. 4 k.p.k. Także przeprowadzone w oparciu o tę analizę wnioski są logiczne, zgodne z przesłankami wynikającymi z art. 7 k.p.k. i przekonująco uzasadnione w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że Sąd I instancji wnikliwie zweryfikował tezy aktu oskarżenia w granicach niezbędnych dla ustalenia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia winy A. S.. Stąd też odnosząc się do podnoszonych przez skarżącego zarzutów należy stwierdzić, że są one chybione. Zauważyć trzeba, że podnosząc tego rodzaju zarzuty obrońca faktycznie polemizuje z ustaleniami Sądu I instancji. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynikają powody rozstrzygnięcia o sprawstwie oskarżonego, a Sąd Okręgowy w pełni podziela przedstawioną tam argumentację. Apelacja w istocie nie wskazuje na takie okoliczności, które nie byłyby przedmiotem uwagi Sądu Rejonowego i nie zawiera też takiej argumentacji, która wnioski tego Sądu mogłaby skutecznie podważyć. W tej sytuacji nie ma potrzeby ponownego przytaczania całości argumentacji zawartej w uzasadnieniu zaskarżonego

wyroku, którą Sąd Okręgowy podziela i należy jedynie zaakcentować niektóre elementy, które przemawiają za odmową podzielenia stanowiska skarżącego.

Co do zarzutu dotyczącego tego, że w sprawie nie zostały rozstrzygnięte wszystkie wątpliwości odnośnie czynu z punktu II aktu oskarżenia wskazać należy, że materiał dowodowy zebrany w sprawie pozwalał w sposób jednoznaczny stwierdzić, że oskarżony dopuścił się tego czynu. Zeznania funkcjonariuszy celnych J. U., R. S., R. R. (1) i R. W. bez żadnych wątpliwości wskazywały, że oskarżony nie zatrzymał się do kontroli na drodze krajowej nr (...) w pobliżu miejscowości O. oraz uciekł z miejsca kontroli czym utrudniał osobom uprawnionym do przeprowadzenia czynności kontrolnych wykonanie czynności służbowych.

Z zeznań J. U. wynikało, że pojazd kierowany przez oskarżonego zbliżając się do niej zwolnił chcąc się zatrzymać. Dał sygnał kierunkowskazem, że zjeżdża na pobocze. W momencie gdy był bliżej niej ruszył gwałtownie w jej kierunku i oddalił się z miejsca. Ona musiała gwałtownie odskoczyć, aby nie została potrącona. Krzyknęła do drugiego funkcjonariusza R. S. aby podążył za bussem. Funkcjonariusze celni zatrzymali oskarżonego dopiero około 2 kilometry od tego miejsca. Świadek podała, że w trakcie zatrzymywania oskarżonego była ubrana w mundur i kamizelkę odblaskową i zatrzymywała pojazd tarczą czyli „lizakiem”. Stała obok pojazdu oznakowanego. Świadek podała, że samochód ścigający busa miał włączone sygnał świetlne i dźwiękowe.

Zeznania te potwierdził świadek R. S., który tego dnia pełnił służbę razem z J. U.. Świadek ten zeznał, że oskarżony zbliżając się do patrolu specjalnie zwolnił, gdyż chciał aby on wysiadł z samochodu co opóźniłoby pościg. Oskarżony zamarkował zatrzymanie, w pewnym momencie dodał gazu i odjechał. Świadek dodał, że pościg za oskarżonym prowadziły dwa samochody oznakowany i nieoznakowany. Obydwa miały włączoną sygnalizację świetlną i dźwiękową. Pościg trwał około 3 kilometrów. Udało mu się wyprzedzić samochód oskarżonego i zająć mu drogę. Drugi z pojazdów funkcjonariuszy zagroził oskarżonemu tył i doszło do zatrzymania. Świadek zeznał, że w trakcie pościgu zrównał się z pojazdem oskarżonego i pokazywał mu, że ma się zatrzymać, ale on kontynuował ucieczkę. Nadmieniał, że wszyscy czterej funkcjonariusze biorący udział w interwencji byli umundurowani.

Powyższe zeznania potwierdził świadek R. R. (2), który tego dnia pełnił służbę w pojeździe nieoznakowanym. Świadek ten również brał udział w pościgu za oskarżonym. Widział, że oskarżony uciekł podczas próby zatrzymania przez J. U.. Wtedy on wraz z funkcjonariuszem W. ruszył za oskarżonym w pościg. Włączył sygnalizację świetlną i dźwiękową. Oskarżony nie zatrzymywał się. Do zatrzymania pojazdu oskarżonego doszło dopiero po 2 – 3 kilometrach, gdy funkcjonariusz R. S., jadący drugim samochodem oznakowanym, zajął mu drogę.

Wersję tę potwierdził również świadek R. W.. Świadek zeznał, że oskarżony w trakcie pościgu zatrzymał się dopiero wtedy, gdy R. S. jadący samochodem oznakowanym zajął mu drogę. Dodał, że samochód oznakowany zrównał się z samochodem oskarżonego jeszcze na drodze (...). Oskarżony doskonale widział samochód oznakowany przy drodze.

Podkreślić należy, że pełniący tego dnia służbę funkcjonariusze celni byli świadkami obiektywnymi, nie mieli żadnych powodów, aby swoimi zeznaniami bezpodstawnie obciążać oskarżonego. Są to osoby dla niego zupełnie obce. Funkcjonariusze ci nigdy wcześniej nie mieli styczności z oskarżonym.

W świetle powyższych dowodów wyjaśnienia oskarżonego odnośnie czynu z punktu II aktu oskarżenia nie mogły się ostać. Twierdzenia oskarżonego, że obawiał się on zatrzymania przez osoby nie będące funkcjonariuszami państwowymi i ewentualnego porwania nie zasługiwały na wiarę. Oskarżony nie zatrzymał samochodu w miejscu bardziej ruchliwym tj. na drodze krajowej nr (...), kontynuował ucieczkę, mimo, że goniący go funkcjonariusze poruszali się samochodami z włączoną sygnalizacją świetlną i dźwiękową a świadek R. S. poruszał się samochodem oznakowanym. Znamienne jest przy tym i to, że oskarżony w toku postępowania przygotowawczego wprost stwierdził, że nie zatrzymał się do kontroli albowiem przewoził „nielegalne papierosy” – k.11. W konsekwencji trafnie Sąd I instancji odrzucił zmienioną wersję, dla której oskarżony nie zatrzymał się do kontroli i co istotne zasadnie wskazał na odmienne okoliczności niniejszego zdarzenia i zdarzenia wynikającego z ustaleń poczynionych w wyroku Sądu Okręgowego w E. k323.

Mając powyższe na uwadze uznać należało, że Sąd Rejonowy słusznie przyjął, iż oskarżony dopuścił się również czynu z punktu II aktu oskarżonego, tj. przestępstwa z art. 94 §2 k.k.s.

Zgodnie z art. 6 PrCel, uprawnienia organów celnych do wykonywania czynności w ramach dozoru celnego (kontrola celna) oraz zakres tych czynności określa ustawa o Służbie Celnej. Ogólnie natomiast WKC stanowi, że zgodnie z warunkami określonymi obowiązującymi przepisami, organy celne mogą przeprowadzić wszystkie kontrole, które uznają za niezbędne do prawidłowego stosowania przepisów celnych. Każda zaś osoba pośrednio lub bezpośrednio uczestnicząca w operacjach dokonywanych w ramach wymiany towarowej do celów stosowania przepisów prawa celnego dostarcza organom celnym, na ich żądanie i, w ewentualnie wyznaczonym terminie wszelkie dokumenty i informacje, w jakiegokolwiek formie, jak również udziela im wszelkiej niezbędnej pomocy (art. 13 i 14 WKC). Ustawa o Służbie Celnej reguluje problematykę kontroli celnej w rozdziale 3, noszącym tytuł: "Kontrola celna wykonywana przez Służbę Celną". Organ celny może w ramach tej kontroli żądać udostępnienia dokumentów związanych z przedmiotem kontroli, ustalać tożsamość osób, dokonywać oględzin towarów, kontrolować księgowość, badać towary i pobierać ich próbki, przeprowadzać rewizję celną, zatrzymywać i kontrolować środki transportu, przeszukiwać **osoby i pomieszczenia**. **Szczegółowe warunki wykonywania czynności** kontroli celnej określają rozporządzenia wykonawcze. Kontrolowany, osoba upoważniona do jego reprezentowania lub prowadzenia jego spraw, a także pracownik lub osoba współdziałająca z kontrolowanym są obowiązani umożliwić wykonywanie czynności kontroli celnej, w szczególności udostępnić towary, dokumenty, środki transportu, zapewnić dostęp do pomieszczeń i innych miejsc będących przedmiotem kontroli, umożliwić pobranie próbek towaru, zapewnić wgląd w dokumenty, nawet jeżeli mają charakter poufny, umożliwić sporządzenie z nich kopii, a także szkiców, filmowania, fotografowania, nagrywania, przeprowadzić na żądanie kontrolującego inwentaryzację w zakresie niezbędnym na potrzeby kontroli, wydać za pokwitowaniem towary lub dokumenty do dalszej analizy lub dokładniejszej kontroli, udostępnić w niezbędnym zakresie środki łączności i inne urządzenia niezbędne do wykonywania kontroli, udzielić niezbędnej pomocy technicznej, jeżeli dokumenty lub ewidencje zostały sporządzone z zastosowaniem technik elektronicznych, przedstawić na żądanie kontrolującemu urzędowe tłumaczenia dokumentów, zapewnić warunki do pracy, w tym w miarę możliwości samodzielne pomieszczenie i miejsce przechowywania dokumentów. Ponadto, kontrolowany jest obowiązany udzielić wszelkich wyjaśnień w sprawach objętych zakresem kontroli celnej, podobnie jak jego reprezentanci, zastępcy, pracownicy lub osoby współdziałające w zakresie ich czynności lub zadań (Komentarz do art. 94 kks Wilk 2016, Kodeks karny skarbowy).

Oskarżony jest osobą dorosłą, posiadającą odpowiedni poziom doświadczenia życiowego i wykształcenia. Zna więc obowiązujące normy prawne i konsekwencje ich nieprzestrzegania. Czyny mu przypisane mają prosty charakter ze społecznego punktu widzenia. Można więc przyjąć bez żadnych zastrzeżeń, że oskarżony rozumiał znaczenie swoich czynów i mógł właściwie pokierować swoim postępowaniem. Ponadto oskarżony, w ocenie Sądu, miał pełną świadomość tego, iż ma do czynienia z kontrolą celną. Funkcjonariusz celny stał na drodze krajowej, dość często uczęszczanej, w samo południe, stał umundurowany i na tle służbowego oznakowanego samochodu. Trudno uznać, mając na uwadze nawet wcześniejsze doświadczenia życiowe oskarżonego, iż nie miał on świadomości, że jest zatrzymywany przez funkcjonariuszy dokonującej kontroli celnej. Ponadto nawet dalej, już na drodze krajowej nr (...) czyli drodze szybkiego ruchu, nie zatrzymał się on do kontroli, utrudniając jej przeprowadzenie i zmuszając funkcjonariuszy do narażenia własnego bezpieczeństwa poprzez zmuszenie go do zajechania mu drogi i zatrzymania.

W tych okolicznościach, w ocenie Sądu Okręgowego, wina oskarżonego nie budzi wątpliwości.

Dokonując prawidłowych ustaleń w sprawie Sąd Rejonowy także prawidłowo rozstrzygnął w kwestii wymierzonej oskarżonemu kary. Należy podkreślić, że w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd meriti trafnie wskazał okoliczności mające wpływ na wymiar kary: wysokość uszczupień celnych i podatkowych i sposób ich dokonania. Sąd wziął pod uwagę także okoliczności dotyczące sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste.

System wymiaru grzywny jest dwustopniowy - po pierwsze oznacza się ilość stawek i tutaj podstawą wnioskowania jest poziom bezprawności czynu i jego waga, w drugiej kolejności określa się wysokość jednej stawki dziennej, wyznaczając ją na podstawie okoliczności dotyczących sytuacji majątkowej sprawcy.

Rodzaj i stopień naruszenia ciężącego na sprawcy obowiązku finansowego, jego motywacja i sposób zachowania się były okolicznościami przemawiającymi za zaostrzeniem odpowiedzialności karnej oskarżonego. Nie ma wątpliwości, że działał w zamiarze bezpośrednim kierunkowym, a stopień naruszenia obowiązku finansowego był znaczny - zmierzał w istocie do uniknięcia zapłaty jakichkolwiek należności publicznoprawnych. Zdaniem Sądu jego wyjaśnienia w powiązaniu z zasadami logiki i doświadczenia życiowego wskazują w stopniu oczywistym, że przewożone papierosy miały trafić na nielegalny rynek. W zakresie wymiaru kary wzięto także pod uwagę, że przestępstwa i wykroczenia skarbowe polegające na przemyśle celno-akcyzowym są obecnie nagminne i zdarzają się niezwykle często w praktyce sądów i organów ścigania - szczególnie tych, na których obszarze działania znajdują się zewnętrzne przejścia graniczne. Już ze względu na częstotliwość, czynom takim należy się w sposób stanowczy przeciwstawić odpowiednio ukształtowaną reakcją karną. Kwestia nagminności dopuszczania się podobnych czynów zabronionych, co prawda nie jest okolicznością, która może być brana pod uwagę przy ocenie stopnia ich społecznej szkodliwości, nie oznacza to jednak, że jest całkowicie obojętna dla wymiaru kary. Wszak jednym z celów, który ma osiągnąć kara - wskazanym wart. 53 § 1 kk (art. 12 § 2 k.k.s.) - jest zapobieganie popełnianiu przestępstw, zwłaszcza tych nagminnych (por. postanowienie SN z 28 listopada 2008 r. V KK 161/08, Biul.PK 2009/1/83). W opinii Sądu II instancji wymierzona grzywna w wysokości 250 stawek jest adekwatną w porównaniu do wskazanych wyżej należności publicznoprawnych. Taka sankcja stanowi wystarczające minimum reakcji karno-skarbowej ze względu na prewencyjny charakter kary.

Okolicznością obciążającą przy wymiarze kary była znaczna ilość papierosów zakwestionowanych u oskarżonego, znaczna ich szacunkowa wartość oraz znaczna wysokość narażonych na uszczuplenie podatków - akcyzowego i VAT. Ponadto, przy określeniu wagi czynu w przedmiotowej sprawie, szczególną uwagę należy zwrócić na sposób i okoliczności popełnienia przestępstwa oraz postać zamiaru. Oskarżony z pełną świadomością nie zatrzymał się do kontroli, czym wymusił pościg trzech funkcjonariuszy dwoma samochodami za nim, jednego prawie wrzucając do rowu, czym niewątpliwie spowodował zagrożenie w ruchu drogowym na dość często uczęszczanej drodze krajowej. Oskarżony zatem w pełni świadomie i z premedytacją dążył do uniemożliwienia wykrycia przez funkcjonariuszy celnych przewożonych przez niego wyrobów akcyzowych.

Na niekorzyść oskarżonego przemawiała także jego wcześniejsza wielokrotna karalność, w tym za przestępstwa karno-skarbowe.

Natomiast Sąd Rejonowy słusznie jako okoliczności łagodzące uznał częściowe przyznanie się oskarżonego do winy oraz to, iż faktycznie wcześniejsze życiowe doświadczenie oskarżonego mogło spowodować u niego obawę przed zatrzymaniem pojazdu. Z opinii psychiatrycznej oskarżonego wynika, iż cierpi on na zaburzenia depresyjne spowodowane kumulacją negatywnych doświadczeń życiowych. Jednakże na uwadze należy mieć także to, iż z opinii wynika, iż zaburzenia depresyjne są wynikiem problemów finansowych toczącej się sprawy karnej a nie porwaniem w 2012 r. Biegli wprost podali, iż motywami działania oskarżonego upatrywać należy w pobudkach czysto finansowych, a motywami czynu z pkt II była chęć uniknięcia odpowiedzialności karnej.

Stąd też w ocenie Sądu Okręgowego wymiar kary został wyznaczony na tle przedmiotowej sprawy w sposób jak najbardziej prawidłowy, uwzględniający wszelkie dyrektywy i zasady wymiaru kary oraz cele indywidualno- i generalno- prewencyjne.

Wreszcie na uwzględnienie nie zasługiwał również zarzut niezasadności orzeczenia przepadku przedmiotu służącego do popełnienia czynu zabronionego, a w konsekwencji uwzględnienia interwencji - co do niewspółmierności orzeczonej równowartości pieniężnej przepadku przedmiotu do wagi popełnionego przestępstwa.

Zgodnie z art. 32 § 1 k.k.s. w razie niemożności orzeczenia w całości albo w części przypadku, o którym mowa w art. 29 k.k.s., gdy - między innymi - z innych przyczyn faktycznych lub prawnych nie może być objęty w posiadanie, sąd orzeka środek karny ściągnięcia równowartości pieniężnej przypadku przedmiotów. W przedmiotowej sprawie mamy do czynienia z taką sytuacją, a mianowicie z uwagi na konieczność zwrotu

interwientowi zatrzymanego przedmiotu służącego do popełnienia przestępstwa, powstała prawna przyczyna uniemożliwiająca objęcie w posiadanie samochodu. Dlatego też Sąd meriti miał obowiązek nałożyć na oskarżonego środek karny ściągnięcia równowartości pieniężnej przypadku przedmiotów, o czym orzeczono w punkcie V wyroku.

W ocenie Sądu, w

sprawie niniejszej nie można mówić o niewspółmierności przypadku do wagi popełnionego przestępstwa. Wartość pojazdu, którego przypadek orzeczono, na datę czynu wynosiła 33.100 złotych. Przy rozstrzygnięciu kwestii niewspółmierności przypadku do wagi popełnionego przestępstwa pomocny jest stopień społecznej szkodliwości czynu, przy

którego ocenie należy brać pod uwagę rodzaj i charakter zagrożonego lub naruszonego dobra, wagę naruszonego przez sprawcę obowiązku finansowego, wysokość uszczuplonej lub narażonej na uszczuplenie należności publicznoprawnej, sposób i okoliczności popełnienia czynu zabronionego, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia (Kodeks karny skarbowy. Komentarz, B. Kurzepa, W. Kotowski, Warszawa 2005, str. 504). Przy określeniu wagi czynu sprawcy bierze się pod uwagę m.in. wartość należności uszczuplonej lub narażonej na uszczuplenie lub wartość przedmiotu czynu. Narażone na uszczuplenie należności wynosiły łącznie ponad 140.000 zł. Nawet więc przy samym porównaniu wartości samochodu do wysokości należności publicznoprawnych narażonych na uszczuplenie, nie zachodzi sytuacja niewspółmierności przypadku do wagi popełnionego czynu.

Mając powyższe na uwadze zaskarżony wyrok jako prawidłowy utrzymano w mocy- art.437 § 1 k.p.k.

Uznając, że oskarżony nie jest w stanie ponieść kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze na podstawie art.624 § 1 k.p.k. zwolniono go z obowiązku ich poniesienia.